

The Holy See

สารของสมเด็จพระสันตะปาปา เบเนดิกต์ ที่ 16

เนื่องในโอกาสวันเยาวชนโลก ครั้งที่ 24 “เราได้มอบความหวังไว้ในพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (1 ทธ 4:10) ใ

พี่น้องเยาวชนที่รักทั้งหลาย ในวันอาทิตย์โบราณนี้ เราจะฉลองวันเยาวชนโลก ครั้งที่ 24 กันในระดับสังฆมณฑล ขณะที่เรากำลัง เตรียมการเฉลิมฉลองประจำปีอยู่นี้ ทำให้พอรำลึกถึงการชุมนุมเยาวชนโลกที่นครซิดนีย์ เมื่อเดือนกรกฎาคม ของปีที่แล้ว ด้วยความรู้สึกตื้นตันต่อพระเจ้า ช่างเป็นการพบปะกันที่น่าจดจำอย่างยิ่ง ในครั้งนั้น พระจิตเจ้าได้ทรง พันฟูชีวิตเยาวชนนับไม่ถ้วนจากทั่วโลกที่ได้มาร่วมงาน

ความยินดีจากการเฉลิมฉลองและความร้อนรนฝ่ายจิตที่ เกิดขึ้นในช่วงเวลาสองสามวันนั้น

เป็นเครื่องหมายอันเด่นชัดของการประทับอยู่ของพระจิตเจ้า และบัดนี้เรากำลัง

มุ่งหน้าไปสู่การชุมนุมเยาวชนโลกที่จะจัดขึ้น ณ กรุงมาดริด ใน ค. ศ. 2011

โดยหัวข้อของงานนำมาจากถ้อยคำของ นักบุญเปาโลัครสาวกที่ว่า “ จงหยั่งรากลึกลงในพระองค์

และเสริมสร้างขึ้นในพระองค์ จงมีความเชื่ออย่าง มั่นคง” (อัง คส 2: 7) ขอให้เราเตรียมตัวพร้อมๆ กัน

ขณะที่เราเดินทางมุ่งไปสู่การชุมนุมเยาวชนโลกครั้งต่อไป พื่อขอเสนอหัวข้อของ ปี 2009 จาก

ถ้อยคำของนักบุญเปาโลที่ว่า “ เราได้มอบความหวังไว้ในพระเจ้าผู้ทรง ชีวิต” (1 ทธ 4:10) และในปี ค. ศ.

2010 เราจะไตร่ตรองคำถามที่เศรษฐีหนุ่มได้ถามพระคริสตเจ้าว่า “ ท่านอาจารย์ ผู้ทรงความดี

ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร” (มก 10: 17)

วัยเยาวชน เป็นเวลาแห่งความหวัง

ที่นครซิดนีย์ เราให้ความสนใจกับสิ่งที่พระจิตทรงบอกกับผู้มีความเชื่อในปัจจุบัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกเขา เยาวชนที่รักของพ่อ ในพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณเปิดการประชุม

พ่อได้กระตุ้นให้พวกเขายอมมอบตนเอง ให้พระองค์หล่อหลอม เพื่อจะได้เป็นผู้สื่อสารแห่งความรักของพระเจ้า

ที่สามารถสร้างอนาคตแห่งความหวังสำหรับ มวลมนุษยชาติ

ประเด็นเรื่องความหวังเป็นประเด็นหลักในชีวิตของพวกเขาในฐานะที่เป็นมนุษย์ และต่อพันธกิจ

ของเราในฐานะคริสตชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคสมัยนี้ เราต่างตระหนักถึงความต้องการความหวัง ไม่ใช่

ความหวังทั่วไป แต่เป็นความหวังที่แน่วแน่และไว้วางใจได้

ดังที่พ่อตั้งใจย้ำในสมณสาส์นว่าด้วยเรื่องความหวัง ของคริสตชน “ รอดพ้นด้วยความหวัง” (Encyclical Spe

Salvi) วัยเยาวชนเป็นช่วงเวลาพิเศษของความหวัง เพราะ เป็นวัยที่มองอนาคตด้วยความคาดหวังต่างๆ

เมื่อเรายังหนุ่มยังสาว เราเต็มไปด้วยอุดมการณ์ ความใฝ่ฝัน และ การวางแผนมากมาย

วัยหนุ่มวัยสาวเป็นเวลาแห่งการเลือกอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตซึ่ง

จะทำให้บังเกิดผลสมบูรณ์ บางทีนี่อาจเป็นเหตุผลว่า เหตุใดจึงเกิดคำถามต่างๆ มากมายในช่วงนี้ของชีวิต

อาทิเช่น ฉันทมาอยู่ในโลกนี้ทำไมกัน ชีวิตมีความหมายอย่างไร ชีวิตฉันจะเป็นเช่นไรกัน รวมทั้ง

ฉันจะมีความสุขได้อย่างไร ทำไมจึงมีความสุข การเจ็บป่วย และความตาย จะเกิดอะไรขึ้นหลังความตาย คำถามเหล่านี้จะยิ่งแน่นย้ำ เมื่อเรา ต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ที่บางครั้งดูเหมือนทนแทบไม่ไหว เช่น ความยากลำบากของการศึกษา การแต่งงาน การทะเลาะวิวาทกันในครอบครัว วิกฤติด้านมิตรภาพ หรือการสร้างสัมพันธ์ภาพแห่งความรักใคร่กลมเกลียวกัน โรคภัยไข้เจ็บหรือความพิการ การขาดทุนทรัพย์อันเนื่องมาจาก การแพร่ขยายของวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้เราถามตนเองว่า เราจะได้มาและจะรักษาดวงประทีปแห่งความหวังให้ลุกโชนอยู่ในจิตใจเราได้อย่างไรกัน

แสวงหา“ความหวังอันยิ่งใหญ่” ประสบการณ์สอนเราว่า คุณลักษณะส่วนตัวและทรัพย์สมบัติต่างๆ นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะรับประกันถึง ความหวังซึ่งจิตใจมนุษย์กำลังแสวงหาอยู่เสมอๆ ดังที่พ่อได้เขียนไว้ในสมณสาส์นว่าด้วยความหวังของคริสตชน “รอดพ้นด้วยความหวัง” (Encyclical Spe Salvi) แล้วว่า การเมือง วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี เศรษฐศาสตร์ และ ทรัพยากรอื่นๆ โดยตัวมันเองแล้วยัง ไม่เพียงพอที่จะได้มาซึ่ง **ความหวังอันยิ่งใหญ่**ที่เราทุกคนมุ่งหวังกัน ความหวังนี้ “จะมีก็แต่พระเจ้าแต่องค์เดียว ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งและผู้ทรงมอบให้แก่เรา ในสิ่งที่ตัวเราเองไม่สามารถ หาได้” (ข้อ 31) และนี่เป็นเหตุผลว่า การละทิ้งพระเจ้าก็คือการสูญเสียทิศทางอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเป็นลักษณะสังคมของเรา ยังผลให้เกิดความเปล่าเปลี่ยวใจและความรุนแรง ความไม่พึงพอใจและการขาดความเชื่อมั่น และบ่อยครั้ง นำมาซึ่งความสิ้นหวัง พระวาจาของพระเจ้าได้เตือนไว้ชัดเจนว่า “พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ‘คนที่วางใจในมนุษย์ และให้ เนื้อหนังเป็นมือของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเจ้า คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ใน ทะเลทราย และไม่มีความดีอันใดมาถึงเลย” (ยรม 17:5-6) แน่แน่นอนว่า วิกฤติด้านความหวังนี้ส่งผลกระทบต่อวัยรุ่น ในสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่มี ความไม่แน่นอน คุณค่าหรือข้ออ้างที่ชัดเจนเล็กๆ น้อยๆ นี้ ทำให้เยาวชนต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ที่ดูเหมือนจะ รุนแรงมากกว่าที่พวกเขาจะรับได้ เยาวชนที่รักทั้งหลาย

พ่อนึกถึงเยาวชนวัยเดียวกับพวกเขาอีกมากมายที่ได้รับ บาดแผลจากชีวิต บ่อยครั้งที่พวกเขาต้องทนทุกข์อยู่กับการไม่สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างเต็มที่ของตนเอง อันมีสาเหตุมาจากการแตกแยกทางครอบครัว จากองค์ประกอบทางการศึกษาที่ไร้กฎเกณฑ์และทำตามใจชอบ และ จากประสบการณ์ที่น่าหวาดกลัว สำหรับเยาวชนบางคน (โชคไม่ดีเลยที่มีจำนวนมากทีเดียว) ทางออกที่หลีกเลี่ยง ไม่ได้คือ การหนีไปมีพฤติกรรมที่รุนแรงและเป็นอันตราย ติดสิ่งเสพติดและสุรา และยังมีกับดักทำนองเดียวกันนี้อีก มากมายสำหรับผู้ที่ไม่รู้อิโหนอิเหนอะไร อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในหมู่เยาวชนที่พบว่าตนเองตกอยู่ในสภาพการณ์ที่ ลำบากลำบาก

ถูกนำไปให้หลงทางไปเพราะแบบอย่างที่ไม่ดีก็ตาม แต่ความปรารถนาต่อความรักแท้และความสุขที่จีรัง ก็ยังไม่ได้เหือดแห้งหายไป แต่เราจะบอกถึงความหวังเช่นนี้กับพวกเขาได้อย่างไรกัน? เราทราบดีว่า มีแต่ในพระ เจ้าเท่านั้นที่เรามนุษย์จะได้พบความสำเร็จแท้จริง ภารกิจหลักสำหรับเราทุกคนก็คือ การประกาศพระวรสาร รูปแบบใหม่ๆ

จึงต้องมุ่งช่วยเหลือผู้ที่เยาว์วัยกว่าเราให้ได้ค้นพบพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก สำหรับพวกเขาเยาวชนที่รัก ผู้กำลังแสวงหาความหวังที่แน่นอน

พ่อขอมอบถ้อยคำของนักบุญเปาโลที่ท่านได้เขียน ถึงคริสตชนที่ถูกปองร้าย ณ กรุงโรมในช่วงเวลานั้นว่า “ขอพระเจ้าผู้ประทานความหวังโปรดให้ท่านทั้งหลายเปี่ยม

ด้วยความยินดีและสันติทุกประการในการที่ท่านเชื่อเช่นนั้น

เพื่อว่าท่านทั้งหลายจะได้รับ ความหวังอย่างเต็มเปี่ยม เดชะพระฤทธานุภาพของพระจิตเจ้า” (รม 15:13)

ขณะที่กำลังเฉลิมฉลองปีแห่งพระหรรษทานอุทิศแด่อัครสาวก สำหรับนานาชาติ

เนื่องในโอกาสฉลองวันเกิดครบสองสหัสวรรษของท่าน ให้เราเรียนรู้ถึงการเป็นพยานยืนยันถึง

ความหวังแบบคริสตชนจากท่านนักบุญ **นักบุญเปาโล**

พยานยืนยันถึงความหวังเมื่อท่านนักบุญเปาโลพบว่าตนเองจมปลักอยู่ในความทุกข์ยากและการทดลองต่างๆ

ท่านได้เขียนจดหมาย ไปถึงคริสตชนชาวทิโมธี ศิษย์ผู้ซื่อสัตย์ของท่านว่า“

เราได้มอบความหวังไว้ในพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (1 ทธ 4:10)

ความหวังเช่นนี้หยั่งรากลึกกลงในตัวท่านได้อย่างไรกัน? สำหรับการตอบคำถามข้อนี้ เราต้องย้อนกลับไปยังช่วงเวลาที่ท่านได้พบปะกับพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ บนถนนสู่เมืองดามัสกัส ในขณะที่

เขาโลยังเป็น หนุ่มอายุประมาณ 20 ปี เศษ ๆ เช่นเดียวกับพวกเธอทั้งหลาย

ท่านถือตามบทบัญญัติของโมเสสและมุ่งมั่นที่จะ ต่อสู้ทุกวิถีทาง แม้จะต้องฆ่าผู้ที่ถือว่าเป็นศัตรูของพระเจ้า (อ้าง กจ 9:1) ขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับกุมบรรดาผู้ติดตามพระคริสต์

ท่านถูกทำให้ตาบอดด้วยแสงสีกลับ และท่านได้ยินเสียงเรียกชื่อท่านว่า “ เขา โล เขาโล

ท่านเบียดเบียนเราทำไม” เขาโลจึงทูลถามว่า “ พระเจ้าข้า พระองค์คือใคร” พระองค์ตรัสว่า “ เราคือเยซู

ซึ่งท่านกำลังเบียดเบียน” (กจ 9:3-5) หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น

ชีวิตของท่านนักบุญเปาโลเปลี่ยนจากหน้ามือเป็น หลังมือ

ท่านรับศีลล้างบาปและกลายเป็นอัครสาวกของพระวรสาร ระหว่างเดินทางไปเมืองดามัสกัส ท่านได้รับการเปลี่ยนแปลงภายในด้วย ความรักของพระเจ้า ซึ่งท่านได้พบในพระบุคคลของพระเยซูคริสต์ ต่อมาท่านเขียนว่า

“ ชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้

ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้า และทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า”

(กท 2:20) จากการเป็นผู้เบียดเบียน ท่านเปลี่ยนเป็นพยานยืนยันและเป็นธรรม ทูต

ท่านได้ก่อตั้งกลุ่มคริสตชนมากมายในเอเชียไมเนอร์ และกรีก และเดินทางหลายพันไมล์ท่ามกลางภัยอันตรายต่างๆ ในที่สุดท่านเป็นมรณสักขีที่กรุงโรม ทั้งหมดนี้ก็เพื่อความรักต่อพระคริสตเจ้านั่นเอง

ความหวังที่ยิ่งใหญ่คือพระคริสตเจ้าสำหรับนักบุญเปาโลแล้ว

ความหวังมิได้เป็นเพียงอุดมการณ์หรือความรู้สึกเท่านั้น แต่เป็นบุคคลที่มี ชีวิตชีวาคือพระเยซูคริสตเจ้า

พระบุตรของพระเจ้า เมื่อเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจอย่างเต็มภาคภูมิเช่นนี้แล้ว

ท่านจึงสามารถเขียนถึงชาวทิโมธีว่า“ เราได้มอบความหวังไว้ในพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (1 ทธ 4:10) “

พระเจ้าผู้ทรง ชีวิต” คือ พระคริสตเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และทรงประทับอยู่ในโลกของเรา

พระองค์คือความหวังที่ยิ่งแท้ นั่นคือ พระคริสตเจ้าผู้ทรงดำเนินชีวิตกับเราและภายในตัวเรา

และทรงเรียกเราให้มีส่วนร่วมในชีวิตนิรันดรของ พระองค์ หากเราไม่อยู่โดดเดี่ยว หากพระองค์อยู่กับเรา

ยิ่งไปกว่านั้น หากพระองค์คือปัจจุบันและอนาคตของเรา เราจะกลัวไปใย ดังนั้น ความหวัง

คริสตชนก็คือการมุ่งมาดปรารถนาต่อ “ พระอาณาจักรสวรรค์และชีวิตนิรันดรว่า เป็นความสุขของเรา

วางใจในพระสัญญาของพระคริสต์และไม่วางใจเพียงแต่ในพลังกำลังของตัวเอง แต่วางใจ

ในความช่วยเหลือจากพระหรรษทานของพระจิตเจ้า” (คำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก, 1817)

วิถีของความหวังอันยิ่งใหญ่เช่นเดียวกับหนุ่มเปาโลที่ครั้งหนึ่งได้พบปะพระเยซูเจ้า

พระองค์ประสงค์จะพบปะเราแต่ละคนด้วยเช่นกัน นะเยาชนที่รักของพ่อ

แท้จริงแล้วก่อนที่จะพบปะเราเช่นนี้ พระเยซูคริสต์ทรงปรารถนาอย่างร้อนรนถึง

การพบปะเช่นนี้ก่อนพวกเราแล้ว แต่บางทีพวกเรอบางคนอาจถามพ่อว่า ฉันจะพบปะกับพระองค์ได้อย่างไรใน

ปัจจุบันนี้? หรือถามว่าพระองค์จะทรงมาหาฉันอย่างไร? พระศาสนจักรสอนเราว่า

ความปรารถนาที่จะได้พบกับ พระเจ้านั้นถือว่าเป็นผลจากพระหรรษทานแล้ว

เมื่อเราแสดงออกถึงความเชื่อของเราในการภาวนา เราพบพระองค์ แม้ในช่วงมืดมนแห่งชีวิต

เพราะพระองค์มอบพระองค์เองแก่เรา การภาวนาอย่างต่อเนื่องจะเปิดดวงใจเราให้รับ พระองค์

เหมือนเช่นที่นักบุญเอากุสตินได้อธิบายว่า “ พระเจ้าของเรา ... ประสงค์ให้เราแสดงความปรารถนาออกมา

ทางคำภาวนา และดังนั้นก็ทำให้เราสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ทรงตระเตรียมไว้ให้เรา” (จดหมาย 130:8,17)

การ ภาวนาเป็นพระหรรษทานจากพระจิต ทำให้เราเป็นบุรุษและสตรีที่มีความหวัง

และคำภาวนาของเราทำให้โลก เปิดรับพระเจ้า [อ้าง พระสมณสาสน์ว่าด้วยเรื่องความหวังของคริสตชน

“รอดพ้นด้วยความหวัง” (*Spe Salvi*), 34] จงจัดสถานที่สำหรับการภาวนาในชีวิตของเธอเถิด!

การภาวนาสั้นๆ เป็นสิ่งที่ดี แต่จะเป็นความมั่งคั่งยิ่ง และเกิดผลมากขึ้นไปอีกหากได้ภาวนาร่วมกัน เพราะพระองค์ทรงให้ความมั่นใจแก่เราว่า จะทรงประทับอยู่ในที่ที่มี สองหรือสามคนมาชุมนุมกัน ในพระนามของพระองค์ (อ้าง *มธ 18:20*) มีวิธีการหลากหลายเพื่อที่จะชิดสนิทกับพระองค์ มีประสบการณ์ต่างๆ นานา ทั้งในกลุ่มและในชุมชน การพบปะกันและหลักสูตรต่างๆ ซึ่งอาจเป็นการเรียนรู้การภาวนา อันจะทำให้ประสบการณ์ด้านความเชื่อเติบโตยิ่งขึ้น

การเข้าร่วมในพิธีกรรมของวัดที่เธอสังกัด เธอจะได้รับการหล่อเลี้ยงอย่างอุดมสมบูรณ์จากพระวาจาของพระเจ้า และจากการมีส่วนร่วมด้วยใจร้อนรนในพิธีศีล คักดีลิสตี ดังที่เธอทราบมาแล้วว่า จุดสูงสุดและศูนย์กลางของชีวิตและพันธกิจของผู้มีความเชื่อทุกๆ คน และทุก ชุมชนคริสตชนก็คือ ศีลมหาสนิท ซึ่งเป็นศีลคักดีลิสตีแห่งการไถ่กู้โดยพระคริสต์เสด็จมาประทับอยู่ และทรงมอบ พระกายและพระโลหิตของพระองค์ เพื่อเป็นอาหารฝ่ายจิตสำหรับชีวิตนิรันดร์

ธรรมล้ำลึกอันมีอาจอธิบายได้ของศีล มหาสนิทนี้เองที่พระศาสนจักรได้ถือกำเนิดและเติบโตขึ้นมา และในครอบครัวใหญ่ของคริสตชนซึ่งเรามีส่วนร่วมเมื่อรับศีลล้างบาป และซึ่งเราฟื้นฟูอยู่เสมอๆ โดยทางศีลแห่งการคืนดี ผู้รับศีลล้างบาปโดยการรับศีลกำลังได้รับ การยืนยันจากพระจิตเจ้า เพื่อจะได้ดำรงชีวิตในฐานะเพื่อนและพยานยืนยันที่แท้จริงต่อพระคริสต์ ศีลบรรพชาและศีลสมรสจะช่วยให้เราสามารถทำหน้าที่ในพระศาสนจักรและในโลก ที่สุดแล้ว ศีลเจิมคนป่วยจะให้ประสบการณ์ การปลอบประโลมใจจากสวรรค์ในยามเจ็บป่วยและทุกข์ยาก

ดำเนินชีวิตตามแนวทางความหวังของคริสตชนเยาวชนที่รักของเราทั้งหลาย

หากเธอได้รับการหล่อเลี้ยงในพระคริสต์ และหากเธอดำเนินชีวิตในพระองค์ อย่างลึกซึ้งเช่นเดียวกับท่านนักบุญเปาโลอัครสาวกแล้ว เธอจะมีอาจหยุดยั้งที่จะกล่าวถึงพระองค์ และทำให้พระองค์เป็นที่รู้จักและรักในท่ามกลางบรรดาเพื่อนและผู้คนร่วมยุคสมัยกับเธอ

จงเป็นสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์

เพราะด้วยการกระทำเช่นนี้เธอจะสามารถช่วยสร้างชุมชนคริสตชนมากมายที่เปี่ยมด้วยความรัก เช่นเดียวกับที่ *หนังสือกิจการอัครสาวก* ได้บรรยายไว้ว่า

พระศาสนจักรต้องการเธอเพื่อสนองตอบความต้องการด้านการแพร่ธรรม

จงอย่าท้อแท้กับความยากลำบากและการทดลองต่างๆ ที่ได้ประสบ

จงอดทนและเพียรพยายามเอาชนะความโง่ม เยี่ยงตามธรรมชาติของวัยหนุ่มสาวที่ริบเร่จะมุ่งไปข้างหน้า และต้องการเห็นความสำเร็จในทันใด เพื่อนรัก

จงทำตามแบบอย่างของนักบุญเปาโลและเป็นพยานยืนยันถึงพระคริสต์ผู้กลับคืนพระชนมชีพ จงประกาศถึงพระคริสต์ ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกับเธอและคนต่างวัยด้วย แก่ผู้ที่กำลังแสวงหา “ความหวังอันยิ่งใหญ่” ซึ่งจะให้ความหมายแก่ชีวิตของพวกเขา หากพระคริสต์ทรงเป็นความหวังของเธอแล้ว

จงป่าวประกาศถึง สิ่งเหล่านี้ต่อไปยังคนอื่นๆ ด้วยความยินดีและด้วยชีวิตจิตใจ

ด้วยการประกาศสอนและการผูกพันทางสังคม จงยอม ให้พระคริสต์ประทับอยู่ในตัวเธอ

และเมื่อเธอได้มอบความเชื่อและความหวังทั้งสิ้นแด่พระองค์แล้ว จงเผยแพร่ ความหวังนี้ออกไปยังที่ที่เธออยู่

จงเลือกสิ่ง que แสดงออกถึงความเชื่อของเธอ จงแสดงให้เห็นว่าเธอเข้าใจถึงความ เสี่ยงจากการบูชาเงินตรา ทรัพย์สินฝ่ายโลก อาชีพ และความสำเร็จ และอย่ายอมให้ตัวเองถูกล่อลวงด้วยความ หลงผิดเหล่านี้

จงอย่าปล่อยตัวเองไปตามตรรกะของผลประโยชน์ส่วนตัว จงปลุกฝังความรักต่อพี่น้องทั้งหลายและ

จงอุทิศตัวเอง พระพรและความสามารถทางงานอาชีพของเธอ

เพื่อรับใช้สาธารณประโยชน์และรับใช้ความสัตย์จริง “

จงพร้อมเสมอที่จะให้คำอธิบายแก่ทุกคนที่ต้องการรู้เหตุผลแห่งความหวังของท่าน” (*1 ปต 3:15*)

คริสตชนที่แท้จริง จะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าแม้จะต้องเผชิญกับการทดลองต่างๆ นานา

เพราะการประทับอยู่ของพระคริสต์คือเคล็ดลับ ของความยินดีและสันติในตัวของเขาเอง **พระแม่มาเรีย**
พระมารดาแห่งความหวังของท่านนักบุญเปาโลเป็นแบบอย่างแก่พวกเธอในชีวิตแพร่ธรรม
 ท่านหล่อเลี้ยงชีวิตแห่งความเชื่อและความหวังที่มั่นคงด้วยการเพ่งพิศไปยังอัคราธรรม
 ตามที่ท่านนักบุญได้เขียนในจดหมายถึงชาวโรมันว่า “แม้มันเหมือน ไม้มีความหวัง แต่อัคราธรรมก็หวังและเชื่อว่า
 เขาจะเป็นบิดาของประชาชาติ จำนวนมากสมจริงตามพระสัญญาที่ว่า ลูกหลานของเจ้าจะมีจำนวนมากเช่นนั้น”
 (รม 4:18) ตามรอยเท้าของผู้เปี่ยมด้วยความหวัง ซึ่งประกอบไปด้วย
 บรรดาประกาศกและบรรดานักบุญทุกยุคทุกสมัย เราก้าวหน้าไปสู่ความบริบูรณ์แห่งพระอาณาจักร
 และในวิถีทาง ฝ่ายจิตนี้ เรามีพระนางพรหมจารีมาเรีย พระมารดาแห่งความหวัง เป็นผู้ร่วมทาง
 พระนางผู้ให้กำเนิดแก่ความหวัง ของอิสราเอล ผู้มอบพระเจ้าให้แก่โลก
 และทรงประทับที่เชิงกางเขนด้วยความหวังอันแน่น พระนางคือแบบอย่าง และผู้คอยสนับสนุนเรา
 เหนือสิ่งอื่นใด พระนางมาเรียทรงภาวนาวินวอนเพื่อพวกเรา และนำเราฝ่าความมืดแห่งการ ทดลองต่างๆ
 ของเราสู่รุ่งอรุณอันสดใสแห่งการได้พบกับพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ เยาวชนที่รักทั้งหลาย
 ขอขอสรุปสารฉบับนี้ ด้วยคำภาวนาที่งดงามและรู้จักกันดีของนักบุญเบอร์นาร์ดี ที่
 ได้รับการดลใจจากพระนามหนึ่งของพระแม่คือ ดาราสมุทร “ท่านผู้ที่อยู่ท่ามกลางความวุ่นวายของชีวิต พบว่า
 บ่อยครั้งตนเองนั้นถูกเขย่าให้โยกเยกไปมาด้วยพายุ มากกว่าจะได้ยืนบนผืนดินที่มั่นคง
 จงอย่าหันสายตาของท่าน ไปจากความสดใสของดาวดวงนี้ แล้วท่านจะไม่โดนคุกคามโดยคลื่นลมที่ปั่นป่วน
 เมื่อพายุแห่งการประจัญก่อตัวขึ้น เมื่อท่านตกลงไปติดอยู่บนก้อนหินแห่งความทุกข์ยาก
 จงเงยหน้าขึ้นไปหาดาวดวงนี้ เรียกหาพระแม่ ... ณ วาระแห่งภัยอันตราย ท่ามกลางความเศร้าโศก
 นาที่แห่งความสับสน จงคิดถึงพระแม่ จงเรียกหาพระแม่ ... หากติดตาม พระนางแล้ว ท่านจะไม่หลงทาง
 เมื่อวิงวอนขอให้พระนางช่วยเหลือ จงอย่ายอมให้ความสิ้นหวังมาครอบงำ หาก คิดถึงพระนางแล้ว
 ท่านจะไม่มีวันผิดพลาด ท่านจะไม่มีวันหลงทางภายใต้การอุปถัมภ์ของพระนาง ท่านจะไม่เกรง
 กลัวสิ่งใดภายใต้การปกป้องของพระนาง เมื่อมีพระนางเป็นผู้นำทาง ท่านจะไม่รู้สึกเหนื่อยอ่อน ด้วยความ
 ช่วยเหลือของพระนาง ท่านจะถึงท่าเทียบเรืออย่างปลอดภัย” (บทเทศน์เพื่อสรรเสริญพระนางพรหมจารีผู้เป็น
 มารดา 2:17) พระมารดามาเรียย์ องค์ดาราสมุทร
 พวกเราวิงวอนพระแม่โปรดนำทางเยาวชนทั่วโลกไปสู่การพบปะกับพระ คริสต์ พระบุตรของพระแม่
 ขอทรงเป็นผู้ปกป้องแห่งสวรรค์ ให้พวกเขาได้ซื่อสัตย์ต่อพระวรสารและต่อความหวัง
 ของพวกเขาเทอญเยาวชนที่รัก จงมั่นใจเถิดว่า พ่อจะระลึกถึงพวกเธอทุกคนและทุกวันในคำภาวนา
 ขอขออวยพรพวกเธอจากใจจริงและอวยพรทุกคนที่เป็นที่รักของพวกเธอด้วย จากกรุงวาติกัน 22 กุมภาพันธ์
 2009
 เบนเนดิกต์ ที่ 16

(ถอดความโดย ภราดาสุรเดช วิสุทธิวรรณ 12 มี.ค. 2009)

(ปรับปรุงแก้ไขโดย แผนกเยาวชน คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตชนฆราวาส, 16 มี.ค. 2009)